

hirmus jureks. Ta lastis tedda weetorni heita kus jubba monni sadda innimest olli hullatust leidnud.

Minna olin weel selle tiggeda wihhast putumata jänud, agga selle hoobiga langes temma teige omma raskusega ka minno pähhe. Sesamma armas laps, kes minno poea pruut olli, tõi ühhel õhtul mulle sedda hirmust sannimet. Minna küssendasin esimeses wassus Jummalat kange kohtomõistmise ees; sest seddasamma torni olli minno õnneto poeg isse ühheks õigeks mõrtsuka hauaks lastnud teha. Wäristus tulles minno peale kui minna sedda rāgin. Hirmsas wihhas Lutteruse usuliste wasto, ja ses walle mõttes, kui olleks nende hullamine õige ristiinnimise kohhas, olli temma Piiskopi nouu ja tahtmise järrel sedda nenda lastnud teha, et wesji wāhhe hawal ilka jure jooksis. Sellepärast piddid wangid ainalõpmata wet wälja tõstma et warsti ei uppuks, sest kae tunniga tõusis ta peast sadik. — Ja nüüd olli temma isse seal sees. — Oh sinna taewane kohtomõistja! sedda olli temma teiste inimestele teninud, „kui temma näggi nende hingeahhastust, kui nemmad pallusid, ja temma ei tahtnud kuulda; sellepärast tulli nüüd se willetsus temma peale.“

Meie nutšime laua, siis piddasime nouu waest surmawangi watama minna. — Agga rāgi sinna Elisabeth, minno joud on otsas.“

Elisabeth ja ka maea rahwas pallusid wanna prauat jutto tännasest polele jätta ja omma süddant mitte lauemiye waewata. „Et mitte“, ütles temma,

„täanna olleme siin, homme wist laugel siit ärra. Minnul on ośsa omma poea süüft. Minnuft õppis temma sedda laugel wiha teiste usuliste wasto. Tunnistame omma süüd rāgi armas laps, minna pallun!“ —

„Teie tahtmise pärrast, armas emma“, ütles Elisabeth, rāgin minna. „Minna olin illemapiiskoppi emma tenia preilen ja allati nende jures, sellelābbi kuulsin minna teif mis seal sündis. Kui minna sedda hirmust teadust sain tonud läksime meie petud nouu järrel õ pimmedusest linnast läbbi wangitornide pole. Rahha teggi meile luffud lahti. Meid widi mitto hirmust pitka, pimmedad teed ilka süggawamasse. Wee kohhin kostis illespidi. Meie lastime ennast toido korwiga mahha. Oh kui kohfusid meie süddamed tedda nähhes; higgine ja surmani wāssinud seisjis temma rinnust sadik wee sees, raste riistaga wet willides mis allati jure tõusis. 12 tundi olli ta ellopoolt tööd teinud, nüüd olli joud otsas. Meie hüppasime mõllemad ka wette ja hakkasime temma assemel willima.“

Tütli aia pärrast ütles temma: „Oh minno armsad, mis ollete teie teinud. Weehanda ollete teie tulnud, loukoera auto? — Kul temma se hallastamata teid siin leiab, — ja ta lubbas tulla, — siis ollete teie ka temma küsis. — Ja nenda sündis ka, korw tõmmati illesse ja lasti jälle allo. Ja Ertspiiskop isse olli seal sees. Kui ta tüf aega sai meid watanud, ütles temma pilgates: „Di kas